

Интервю на Ози с Doug Aldrich от Whitesnake

Doug Aldrich е роден на 19 февруари 1964 година в град Рели, Северна Каролина. Започва да свири на китара на 11-годишна възраст. През 1986-а създава групата Lion, с която записва четири студиен албума. През 1991-а става член на Bad Moon Rising, а 10 години по-късно е избран от Ronnie James Dio за китарист в групата му. С DIO Aldrich записва албума "Killing the Dragon", както и две концертни DVD-та ("Evil or Divine - Live in New York City" '05 и "Holy Diver - Live" '06). Освен китарист в групата на Dio, Doug Aldrich става и близък приятел с легендарния вокалист и поддържа близка връзка с него до смъртта му през 2010 година. През 2002-а Aldrich е вече част от Whitesnake, чийто китарист е и до днес. С групата на David Coverdale до момента той има записани два студиен албума ("Good to Be Bad" '08 и "Forevermore" '11), концертно DVD ("Live... In the Still of the Night" '06) и концертно CD ("Live: In the Shadow of the Blues" '06). Doug Aldrich има издадени четири самостоятелни албума, както и множество участия в записи на различни странични проекти.

Metal Katehizis: Здравей, Doug. Добре дошъл отново в България.

Doug Aldrich: Здравей! Какво пише на пръстена ти? А, "Ozzy Osbourne"! Много е хубав. Виж аз какъв имам (показва пръстена си, който е с емблемата на Whitesnake - бел. ред.). Готин е, нали? Трябва да кажа на David да започне да ги произвежда.

Може би идеята не е лоша. Как върви турнето ви до момента?

Страхотно. Дори бих казал фантастично. Новите членове на групата правят това турне доста различно. Brian Tichy, Michael Devin, Brian Ruedy - те са като глътка свеж въздух за мен, Reb и David.

На голяма част от концертите ви в Европа и САЩ се изявявате на една сцена с Judas Priest. Как оценяваш това сътрудничество?

Оценявам го като чудесно! Обичам да съм на една сцена с тях. Освен всичко друго, аз съм фен на Judas Priest. За пръв път сме на турне с тях от 2005-а, когато бяхме заедно в Южна Америка. През 2009-а направихме само няколко концерта с Judas Priest в САЩ. Заедно работим много добре и нещата се получават. Двете групи на една сцена - изглежда това се харесва на феновете.

На това турне вие представяте новия си албум "Forevermore". Как го приема публиката в различните страни?

Реакциите са страхотни! Първоначално, самият албум беше приет добре след излизането му и достигна до престижни места в различни класации. Сега той се превръща в главната причина да сме на турне. Ние искаме да го представим на нашите фенове, а песните от него съответно ни помагат да направим концертите си на едно добро ниво. Особено сме щастливи, когато дойде онази част от концерта, в която изпълняваме новите композиции. Всъщност, това е любимият ми момент от шоуто.

Каква е твоята оценка за този албум? Сега, 6 месеца след като той вече е на пазара, как би го оценил ти? Доволен ли си от него?

О, да, много съм доволен. Аз по принцип съм перфекционист и винаги искам нещата да се получават абсолютно идеално. Разбира се, това никога не може да стане - винаги се намира нещо, за което да се хванеш, когато мине известно време от дадена работа, която си свършил. Нещо, което би променил. Но така или иначе това си е един доста добър албум. Ако се вслушаш в песните, звука, вокалите - това е запис, който с чисто сърце можеш да приемеш.

Освен песни от новия албум, вие представяте и част от големите хитове на Whitesnake. Как точно решавате кои песни да влязат в сетлиста и кои не, при положение, че групата има хитове за поне два концерта един след друг?

Точно в това е предизвикателството. Да избереш онези песни, които ще направят хората щастливи. Защото има композиции, които при всички случаи трябва да изпълниш. Ако излезем на сцената и не изпълним "Here I Go Again", долу сред публиката ще настане бунт. Така че такива песни винаги ще има. Що се отнася до останалите - всичко зависи от съответното турне, концерт и т.н. Ако разполагаме с 2 часа, можем да направим един наистина добър сетлист. Ако пък отреденото ни време е само час - тогава вече нещата стават по-трудни. Обсъждаме композициите, всеки дава своите предложения и предлага любимите си песни, а David накрая взема финалното решение. Той експериментира - все казва: "Дайте да пробваме това парче" или "Нека да видим как ще звучи онази песен, но изпълнена по различен начин". И така, докато нещата се получат и сме сигурни, че онова, което сме избрали да представим, ще се хареса на публиката.

Ти си част от Whitesnake вече 8 години. Как се получи така, че стана член на групата?

Работех с Ronnie James Dio. Благодарение на него много хора чуха за мен, включително и David. При първите ни разговори той искаше да бъда част от Whitesnake само за едно двумесечно турне. Срещнахме се, одобри ме и ме покани в групата си. Казах му, че трябва да говоря по този въпрос с

Ronnie, който пък нямаше нищо против и така започнах работата си с Whitesnake. Още от първите дни, които прекарах с David, имах усещането, че работя с много близък приятел, дори с брат. Аз и Ronnie бяхме доста близки, но чисто музикално с David си паснахме ужасно много и оттогава сме неразделни.

Какво е да си китарист на група като Whitesnake?

Това преди всичко е чест. Защото David е работил с толкова много страхотни китаристи - Ritchie Blackmore, Bernie Marsden, John Sykes, Adrian Vandenberg, Jimmy Page, Steve Vai и т.н. А днес сме аз и Reb Beach. Много съм горд, че ние сме част от групата вече толкова много време. Чувствам, че двамата сме един добър отбор за David. И мисля, че в момента сме в топ форма.

Можеш ли да ми кажеш няколко думи за David Coverdale? Какъв човек е той в твоите очи?

От една страна за мен той е една легенда. От друга - това е моят по-голям брат. Той се интересува от това как се чувствам аз, същото правя аз за него. Искам да бъде щастлив. Като се замисля, точно сега ние нямахме никаква конкретна причина да запишем албум и да тръгнем на турне. Но на него му доставя удоволствие заедно да правим музика и концерти. Ако трябва да опиша David като човек - той е изключително земен, стъпил е здраво на земята. Невероятен е - щом се срещнеш с него, ще те накара да го почувстваш като приятел. И именно това е общото между него и Ronnie. И двамата са легенди, но всъщност са абсолютно нормални и земни хора. Достатъчно време съм прекарал и с двамата, за да мога да кажа, че това е точно така.

През 2007 година Tommy Aldridge (барабанист в групата - бел. ред.) напусна Whitesnake. Каква беше причината?

Получи се така, че точно тогава, когато трябваше да записваме в студиото, той имаше турнета с няколко други групи и проекти. В крайна сметка Tommy не можа да дойде за записите, затова взехме Chris Frazier, с когото направихме албума "Good to Be Bad". Той беше част и от последвалото ни турне. Тогава разбрахме, че Chris не пасва добре на групата. Затова се спряхме на Brian Tichy, който стана постоянен член на Whitesnake.

Какво според теб се случва с рок музиката днес? Нагоре ли върви или надолу? Ако трябва да направиш едно сравнение между днешната рок музика и тази отпреди 20-30 години, какво би било то?

Мисля, че в последните десет години има завръщане на класическия хард-рок и блус-рок. Вижда се ясно, че новите поколения откриват за себе си групи като Whitesnake. Съответно и групите като нашата започнаха да се опитват да правят нова музика. Judas Priest, Def Leppard, The Scorpions - всички те записват нови неща и издават нови албуми. Black Country Communion направиха страхотен албум. Аз си го купих и при първото слушане ми хареса доста. Но при второто направо ме отнесе! Всичките тези неща, които се случват в рок музиката в последните десет години, няма как да не помагат на младите групи.

Как мислиш, дали е възможно днес да се появи нова група, чиято музика да се слуша от феновете след 30 години? Нещо, което е характерно за доста от музикантите от поколението на Whitesnake.

Не знам. Ще трябва просто да изчакаме и да видим. Може би е възможно. Да видим какво ще направят младите музиканти, които сега са на по 20 години. Защото David е бил горе-долу на толкова, когато е станал част от Deep Purple. И днес, толкова години по-късно, неговата музика продължава да се слуша от феновете. Би трябвало и сега да се появят такива изпълнители, които да са популярни след три десетилетия. Днес има толкова много добри музиканти. Да вземем за пример Oreth - аз обичам много да слушам тяхната музика и смятам, че те са една доста добра група. Да, техният стил е по-различен, но правят страхотни песни и имат много предани фенове. Може пък и след 30 години да има хора, които да слушат тяхната музика.

Знам, че времето ни напредна, но останаха само няколко въпроса, които за мен като фен са най-важните, защото са свързани с Ronnie James Dio. Ти беше част от неговата група. Можеш ли да ми кажеш няколко думи за албума "Killing the Dragon"? Нещо за процеса на записване на песните и последвалото турне?

Разбира се. Станах член на DIO в края на 2001-ва година. Тогава вече бяха композирани около осем песни. Влязох директно в студиото и започнах да работя. Първото нещо, което записах, беше песента "Guilty", като аз се опитах да запазя звученето на демо версията, която беше направена преди моето идване. Ясно е, че когато участваш в такъв тип работа, не можеш просто да копираш онова, което някой е направил преди теб. Трябва да дадеш и нещо от себе си и точно това направих аз. Песен като "Better in the Dark" примерно, беше в един съвсем начален стадий, когато започнах работата си по нея. Имаше само една добра идея, която беше далеч от своето завършване. Същото беше и с "Killing the Dragon". С благословията на Ronnie аз влязох в студиото и направих песните така, както смятах, че е най-добре. Тогава погледнах на дъската, на която бяха написани имената на всички композиции, които записвахме. Както вече казах, те бяха точно осем. Попитах Ronnie: "Това ли е всичко, което ще запишем за този албум", а той ми отговори: "Не. Трябват ни още две песни". Прослушах записите, които бяхме направили до момента, и си казах, че ни трябва простицък, запомнящ се и твърд китарен риф. Така се роди песента "Scream". За завършването на албума пък ни липсваше нещо доста по-бързо и така написахме "Along Comes a Spider". След издаването му, "Killing the Dragon" получи доста добри ревята, влезна и в много класации, включително и в "Billboard". Представихме го на публиката на турне в САЩ, на което свирехме заедно с Deep Purple и The Scorpions. Беше наистина страхотно! Ние откривахме концертите с едновременно сет, след нас на сцената се качваха за по час и половина Deep Purple и The Scorpions. Почти всяко от шоутата беше предварително разпродадено. С DIO дойдохме и в Европа за около два месеца, за да представим "Killing the Dragon" и на европейските ни фенове. Когато завършихме тази обиколка, отново се върнахме в САЩ за още концерти, а накрая записахме и концертно DVD. След като всичко това приключи, аз се присъединих към Whitesnake.

В предишни твои интервюта съм чел, че ти не си доволен от начина, по който е записан концерта "Holy Diver Live". Защо?

Ситуацията бе такава, че Ronnie ме извика по средата на турнето, защото китаристът му имаше някакви проблеми с ръката си. В този момент аз завършвах концертите си с Whitesnake в Южна Америка, на които свирехме с Judas Priest. Веднага след това отидох при Ronnie, за да му помогна. Проблемът идваше от там, че цялото оборудване беше наето и според мен то не отговаряше на това, с което трябваше да разполагаме. Не беше на нужното ниво. Днес, когато гледам това DVD, смятам, че все пак то е добро. Ronnie е в топ форма както винаги, групата също беше на ниво. Просто аз самият не бях доволен от техниката и от свиренето си. Някои неща направих добре. В други има грешки, които си личат.

До колкото знам, ти трябваше да вземеш участие в зимното турне на DIO през ноември и декември 2009-а, но то бе отменено, защото Ronnie е разбрал, че е тежко болен. Разкажи ми как минаха репетициите за турнето и за неговата отмяна.

Заедно с Ronnie записвахме песен, която се казва "Electra". Той искаше да направим тази нова композиция, а след това да я представим на въпросното зимно турне. Още докато вървяха записите, той имаше някакви проблеми със стомаха. Две седмици по-късно цялата група се събра в къщата му, за да обсъдим сетлиста за предстоящите концерти. И трябва да ти кажа, че направихме убийствен сетлист! Вътре имаше песни като "Sixteenth Century Greensleeves" на Rainbow или "King of Rock 'N Roll" и "Rock 'N Roll Children" на DIO, както и още много страхотни парчета. Той продължаваше да има проблеми със стомаха си и ние все му казвахме: "Ronnie, може би трябва да отидеш на доктор", а той отговаряше: "Няма проблеми, това е нищо. Някакви си стомашни болки".

Започнахме репетициите за турнето и тогава аз осъзнах, че нещо не е наред. Ronnie обожаваше да прави репетиции за турнетата си - винаги идваше пръв на тях и си тръгваше последен. Изпяваше сетлиста по два пъти на ден. Обожаваше да го прави и пееше всяка една дума от песните. Повечето хора не работят така. Вместо това казват: "Дайте днес да направим две-три песни". Ronnie обаче не беше такъв. Дори когато аз репетирах с китарата си, той слушаше внимателно и от време на време даваше мнението си: "Това го изсвири просто брилянтно!", "Тук звучиш направо зле - трябва да порботиш повече върху тази част" или "Хайде, опитай нещо различно, знам, че можеш!" Беше направо вдъхновяващо за музикант като мен да бъда в такива моменти около него. Този път обаче нещата бяха различни. Ronnie просто стоеше в репетиционната, пееше и в края на първия сет каза: "Момчета, аз ще си отида вкъщи. Не се чувствам добре." Стомахът продължаваше да го боли. А ние все му повтаряхме: "Отиди на доктор. Нали не искаш по средата на турнето в Европа да ти се случи нещо и тогава личният ти лекар да е далеч от теб?" И той все пак отиде. Когато се върна, ни каза, че нямало проблеми - докторът му бил дал някакви лекарства, с които щял да се оправи. Два дена след това болките продължаваха. Отиде отново на преглед, за да му направят по-обстойни тестове. Самият той започна да казва, че може би това турне не е добра идея. Но ние така или иначе вече бяхме пратили в Европа цялата техника и оборудване. В този момент аз споделих с жена ми, че турнето може изобщо да не се случи. На последната репетиция Ronnie не се появи. Решихме въпреки това да изсвирим целия сет, а след това Wendy (Wendy Dio, съпругата на Ronnie James Dio - бел. ред.) трябваше да дойде при нас и да ни каже нещо. Тогава си помислих, че нещата не отиват на добре. След репетицията тя дойде и ни каза, че той е болен от рак, но са открили болестта навреме и Ronnie ще я победи. Отидохме в къщата му и поговорихме за кратко с него, след което той поиска да остане сам.

Аз и Ronnie продължихме да поддържаме връзка, като си пращаме съобщения. Веднъж той ми каза: "Не се обаждай вкъщи, защото така или иначе не вдигам телефона. Прекалено много хора в момента се опитват да се свържат с мен. Всеки иска да ме пита как се чувствам". Реших да не спирам контакта си с него, но да не засягам темата за болестта му по никакъв начин. Пишех му за разни други неща. Примерно: "Хей, Ronnie, гледа ли снощи футболния мач?" или "Ronnie, видя ли бейзбола вчера? Какво ще кажеш за хоумръна в последната част?", а той веднага ми отговаряше: "Да, видях го, беше страхотен!". После споменаваше неща от рода на: "Вкъщи съм си и провеждам някакво лечение. Чувствам се доста по-добре". И аз си помислих, че той наистина се оправя. В този период дори Heaven & Hell вече запълваха летния си график с концертни дати в Европа.

Да, София също беше част от това лятно турне на Heaven & Hell. За жалост така и не видяхме Dio повече, защото на 16 май 2010-а година той почина. Кажи ми няколко думи за него - какъв човек беше той, с какво ще го запомниш?

Той беше добър човек. Не знам дали в България имате израз за такъв тип хора, но в Америка казваме: "Притежава добър морал". Срещал ли си Ronnie някога? Имал ли си възможността да говориш с него?

Да, слава Богу, имах тази възможност.

Значи знаеш - когато се срещнеш с него, той те кара да се чувстваш като негов приятел. Веднага го чувстваш близък. А това е нещо прекрасно и малко хора го могат. Ако някой те бъзика, той щеше да бъде първият, който да се застъпи за теб. Беше готов да скочи на бой, за да защити някого, дори и да го познава само от десет минути. Защото знаеше, че хората го харесват и не искаше по никакъв начин те да страдат. За мен го е правил поне няколко пъти. Отивахме да гледаме някакво спортно събитие и ако някой ми се изрепчеше за нещо, Ronnie веднага тръгваше да ме защитава, въпреки че въпросният човек е поне два или три пъти колкото него на ръст. Беше готов да му срита задника, ха-ха-ха! Такъв си беше.

Така се случи, че когато нещата вече станаха доста лоши, не си бях вкъщи. Wendy ми прати съобщение, аз ѝ се обадох и тя ми каза: "Трябва да дойдеш в болницата. Той няма да изкара още много дълго". Обясних ѝ, че се прибирам на следващия ден, а тя ми отговори: "Той ще те чака". Веднага се обадох на жена ми и ѝ казах, че трябва да отиде в болницата и да му каже, че го обичаме. Тя взела със себе си нашия син, който тогава беше едва на шест месеца. Видяла се с Ronnie и му казала колко много го обичаме всички. Той дори не е можел да говори, но е мигнал. Разбрал думите ѝ. Същата вечер почина. Аз кацнах със самолета в Лос Анжелис и щом си включих телефона, започнах да получавам съобщения, в които се казваше: "Ела веднага в болницата!". Ronnie обаче вече си беше отишъл.

Отидох на погребението му. Бях един от тези, които носеха ковчега. Изключително съм благодарен, че жена ми е успяла да го види малко преди да почине и да му каже това, което поисках от нея.

Благодаря ти много за отделеното време.

За мен е удоволствие. Беше наистина хубаво интервю..

